

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **1) Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 530 02 Pardubice, na ochranu před nezákonným zásahem ze dne 6. 1. 2013 (sp. zn. KrÚ 76797/2012), **2) Městskému úřadu Polička**, se sídlem Palackého nám. 160, 572 01 Polička, o ochraně proti nečinnosti ve věci vyřízení žádosti žalobce ze dne 14. 1. 2011 o poskytnutí údajů z ISEO, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích z 20.11.2013, č. j. 52A 23/2013 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též jen „stěžovatel“) 6. 12. 2013 podal kasační stížnost, kterou se domáhal zrušení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích z 20. 11. 2013, č. j. 52A 23/2013 - 35. Krajský soud tímto rozsudkem v části, jíž se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem, žalobu zamítl (výrok I.) v části, jíž se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti, žalobu odmítl (výrok II.) a rozhodl o nákladech řízení (výrok III.).

Nejvyšší správní soud usnesením z 13. 12. 2013, č. j. 3 Aps 11/2013 – 8, stěžovatele vyzval k doložení povinného zastoupení advokátem pro řízení o kasační stížnosti (srov. § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též jen „s. ř. s.“) a k zaplacení soudního poplatku za podanou kasační stížnost (srov. § 4 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

Nejvyšší správní soud následně usnesením z 24. 2. 2014, č. j. 3 Aps 11/2013 - 21, zamítl stěžovatelovu žádost o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti a současně

znovu vyzval stěžovatele k doložení povinného zastoupení advokátem pro řízení o kasační stížnosti ve lhůtě jednoho týdne od doručení usnesení.

Stěžovatel výzvu ve stanovené lhůtě nesplnil, v podání z 10. 3. 2014 k Nejvyššímu správnímu soudu pak mj. uvedl, že *„se domáhá prodloužení lhůty ve výzvě na listě 21 – o nejméně tři měsíce. Vyzývaná osoba je nucena obrátit se s žádostí o finanční pomoc na příslušný orgán ČR a k jejímu vyřízení je jistě nezbytný čas delší než týden či deset dní – stejně tak na podání žádosti o určení advokáta, což soud musí rozpoznat“*.

Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Stěžovatel ke dni tohoto usnesení vede či vedl u Nejvyššího správního soudu již více než 1000 sporů, o povinnosti být zastoupen advokátem v řízení o kasační stížnosti tak byl podle názoru kasačního soudu dostatečně poučen nejen v průběhu těchto dřívějších či souběžných sporů, ale též dříve ze strany krajských soudů, proti jejichž rozhodnutím směřují jeho kasační stížnosti. I v projednávané věci Nejvyšší správní soud stěžovatele opakovaně vyzval k doložení splnění podmínky povinného zastoupení advokátem, učinil tak usnesením z 13. 12. 2013, č. j. 3 Aps 11/2013 – 8 a poté usnesením z 24. 2. 2014, č. j. 3 Aps 11/2013 – 21.

Přes uvedené však již od zahájení řízení ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Aps 11/2013 není z postupu stěžovatele a z jeho formálních a obecných podání zřejmá jeho skutečná snaha, která by měla vést ke splnění podmínky podle § 105 odst. 2 s. ř. s.; ostatně z těchto důvodů Nejvyšší správní soud stěžovateli advokáta ve věci neustanovil. Stěžovatel k žádosti o prodloužení lhůty stanovené k doložení zastoupení advokátem nepřiložil žádný konkrétní důkaz, že se *„s žádostí o finanční pomoc na příslušný orgán ČR“* skutečně obrátil. Nejvyšší správní soud pak nemůže přehlédnout ani to, že pokud § 106 odst. 3 s. ř. s. umožňuje stanovení lhůty k odstranění vad kasační stížnosti nejdéle na jeden měsíc a z vážných důvodů pak nejdéle o další měsíc (tj. dva měsíce celkem), bylo by v rozporu s procesní ekonomikou řízení o kasační stížnosti, pokud by Nejvyšší správní soud splnění jedné ze základních podmínek řízení za těchto okolností odložil až na dobu podstatně přesahující maximální lhůty k odstranění vad samotné kasační stížnosti. Nejvyššímu správnímu soudu je rovněž známo, že obdobný přístup stěžovatele neakceptuje ani Ústavní soud (srov. např. usnesení sp. zn. IV. ÚS 2062/13, IV. ÚS 3803/12 a II. ÚS 3804/12). Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud proto k žádosti stěžovatele nepřihlédl.

Protože stěžovatel splnění podmínky § 105 odst. 2 s. ř. s. ve lhůtě stanovené usnesením z 24. 2. 2014, č. j. 3 Aps 11/2013 – 21, neprokázal, Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost podle § 46 písm. a) s. ř. s., vzhledem k tomu, že odstranitelný nedostatek podmínek řízení spočívající v absenci povinného zastoupení advokátem pro řízení o kasační stížnosti nebyl ani přes výzvu soudu odstraněn, a nebylo lze proto v řízení pokračovat.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 2. dubna 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu